

Ole våknet opp for bilturen som han hadde planlagt i flere dager. Han gikk ut av sengen og ned trappene i huset sitt, med hendene foldet sammen foran seg. Nede i stuen ved kjøkkenet forberedte han seg for turen ved å følge sine vanlige rutiner. Han så gjennom pakkelisten sin igjen og forsikret seg om at alle essensielle gjenstander var inkludert. Han markerte hver gjenstand som var skrevet på listen med et kryss. Ifølge listen skulle alt være pakket og lastet i bilen. Ole gikk til badet sitt, pusset tenner og fant toalettmappen sin hvor han kunne pakke sine siste gjenstander. Han pleide alltid å glemme noe, men ikke denne gangen. Med alt pakket og alle forberedelser fullført låste Ole hjemmet sitt. Han gikk til garasjen og åpnet den elektriske porten med en fjernkontroll. Han åpnet fordøren til bilen sin, satte seg inn og skrudde på motoren. ->

Det var en strålende sommerdag da Ole kjørte på motorveien i bilen sin. Alt var klart for en tur som skulle vare i flere dager. Solstrålene skinte på bilpanseret mens han kjørte. Det nærmet seg flere svinger i veien foran ham og Ole bestemte seg av den grunn for å skifte gir med sin høyre hånd. Asfalten han kjørte på skimret i varmen foran ham. Ole kunne nå se fjerne fjell i horisonten. Det blendende lyset gjorde kjøringen gjennom svingene vanskeligere, men Ole var stødig bak rattet og kjørte kontrollert. Han hadde sin venstre hånd på rattet og hvilte ryggen sin mot bilsetet. Landskapet rundt ham nærmest glinset mens Ole fortsatte kjøringen og kom enda nærmere fjellene han så foran seg. Store steiner som lå oppover fjellene begynte å bli synlige mens Ole åpnet vinduet sitt for å slippe luft inn i bilen. Dette var absolutt en varm og solfylt dag. ->

Turen fortsatte og motorveien førte Ole videre mot et stort fjell og en mørk tunnel gjennom det. Ole plasserte sin høyre hånd på rattet og brukte sin venstre hånd for å lukke vinduet. Temperaturen sank da han nærmet seg den sorte inngangen. Veien gikk som en rett strek rett framover. Da Ole kjørte gjennom inngangen, begynte svarte skygger å dukke opp. Han passerte under to store vifter som lagde en dyp lyd som forsvant da han passerte dem. Ole kjørte gjennom en u gjennomtrengelig bekmørk natt. Han kjente gasspedalen under høyre fot og trykket den litt ned. Dette dunkle skyggeområdet var som en ny verden for ham. Ole trykket clutchen helt ned for å gjøre seg klar til å skifte gir med høyre hånd. Veggene rundt ham var dekket av et kullsvart lag med gammel eksos. Motoren ga fra seg en høyere tone mens veien begynte å gå oppover. ->

Skilt langs veien indikerte at utgangen var nær, og Ole kunne se det klare lyset nærme seg i enden. Veien fortsatte enda i en rett linje framover, slik den hadde gjort en stund. Den strålende, hvite utgangen ble større ettersom Ole nærmet seg den. Han skiftet gir og akselererte, nålen på speedometeret steg sakte. I det øyeblikket Ole kjørte gjennom utgangen, ble han overveldet av blendende dagslys på den andre siden. Først var det vanskelig å se, men etter hvert begynte konturene i omgivelsene å dukke opp igjen. Det sterke sollyset la seg over hele landskapet og også inn i bilen til Ole. Han begynte å se trær og store steiner på fjellene rundt ham. Toppene på de fjerne fjellene var badet i en tydelig gyllen glød. Trærne var høye med greiner på toppen, og steinene var store og runde. Ole hadde fortsatt flere timer igjen å kjøre i disse glitrende omgivelsene. ->

Per dro kosten over teppet. Huset trengte å bli rengjort. Han fortsatte å feie gulvet mens han beveget seg fra stuen til gangen. Han feide smuler og dyrehår opp fra gulvet til et feiebrett. Lyden av kosten mot teppet ga fra seg en rytmisk lyd. Han flyttet seg til kjøkkenet, hvor han bevegde seg rundt spisebordet og stolene. Noen magasiner lå på den ene enden av bordet, og alle stolene hadde puter på seg som han nettopp hadde kjøpt i butikken. Per ble ferdig i dette rommet og bevegde seg mot garasjen med kosten fortsatt i hendene sine. Han passerte en stabel uåpnet post som lå på kjøkkenbenken. Inni garasjen var det rotete. Hyller, bokser og verktøy var rundt omkring. En stor verktøykasse med en hammer, noen skruer og mange forskjellige andre ting, sto åpen på gulvet. Han stoppet et sekund og så bort på de støvete hyllene og gulvet. ->

Den skinnende belysningen som kom fra taket i garasjen gjorde hver eneste tomme av rommet synlig. Per feide også her støv og diverse småstein fra gulvet til feiebrettet. De sterke spotlysene ovenfra ble reflektert fra de metalliske overflatene av stativene hvor verktøy og utstyr lå. Verktøyet ble ikke ofte brukt, men det hadde allikevel vært veldig praktisk å ha fra tid til annen. Lampenes opplysning dekket hele rommet. Flere bokser var plassert oppå hverandre i et hjørne av garasjen. I denne nesten klinisk, hvite klarheten var det mulig for Per å feie i de små glipene som fantes mellom disse boksene. Han snudde seg mot hyllene og feide disse også. Den intense lyskilden nådde til og med ned til de laveste hyllene lengst ned mot gulvet. Lyden fra kosten fortsatte mens Per rengjorde rundt i garasjen. Den strålende lysstyrken i rommet fortsatte også å være til stede mens rengjøringen pågikk. ->

Plutselig spredte en stillhet seg rundt Per. Garasjen stupte inn i et u gjennomsiktig mørke. Han stoppet rengjøringen og sto stille, hans hånd grep fortsatt rundt kosteskaftet. Han var omgitt av en tykk, beksvart masse. Elektrisiteten var borte. Garasjen og alle hyllene ble fortært av denne tykke svartheten. Han måtte finne sikringsboksen og slå på hovedbryteren. Etter noen sekunder begynte han å gå gjennom det dystre mørket mot der han tenkte døren inn til hjemmet hans var. Etter noen skritt var døren foran ham, og han fant dørhåndtaket og trykket det ned. På den andre siden kunne han skimte dunkle skygger av interiøret hans i stuen, som sofaen, stolene og bordet. Sikringsboksen var ved toppen av trappen, og Per begynte å føle seg fram gjennom gangen mot trappen. Han fant trappen og snublet seg oppover i denne mørke natten og nådde toppen. Han åpnet sikringsboksen og fant hovedbryteren. ->

Fingrene hans vippet opp hovedbryteren, og umiddelbart ble nærmest en fyrlykt i taket skudd på. Han tenkte på om han skulle feie garasjegulvet igjen, der hvor han hadde forlatt kosten. Per var dekket i et gjennomskinnelig lys. Han begynte å bevege seg mot trappen, hans høyre hånd holdt godt fast i rekksverket til trappen. Han begynte å gå ned den opplyste trappen. Hans mål var å finne kosten igjen og fortsette rengjøringen. Hele interiøret hans var oversvømt i de skimrende strålene fra taket. Han bevegde seg gjennom de samme rommene han hadde gått gjennom tidligere da han lette etter sikringsboksen. Døren til garasjen var fortsatt åpen, og gløden fra lampene var synlig helt ut i gangen. Han gikk inn i garasjen og plukket opp kosten igjen. Den intense gylne, glansen i rommet var akkurat som før. Per forstod at han følte seg trøtt og bestemte seg for å legge ned kosten. ->

Karis sykkel trillet fremover gjennom gatene. Hun syklet gjennom byen, bena hennes gikk opp og ned i en naturlig rytme. Det kom en svak summing fra dekkene som rullet over asfalten. Gate etter gate forandret landskapet og omgivelsene seg. Hun la merke til hvordan forskjellige materialer var blitt brukt i bygningene avhengig av når og i hvilken stil de var bygget. Kari passerte noen gamle leilighetsblokker laget av murstein som viste tegn til aldring. Her og der kunne Kari se litt slitasje på mursteinen. Hun fortsatte å sykle. Noen kafeer med lukkede dører dukket av og til opp. Trær var plantet langs fortauet som hun syklet på. Noen av bygningene hun passerte hadde busker som hadde vokst langt oppover veggene. Stilkene på buskene virket å finne noen små hull i disse veggene å gripe tak i. Kari fortsatte å sykle gjennom gatene og merket seg slike detaljer langs hele veien. ->

Det var blitt sent og gatene ble raskt omsluttet av kveldsmørket. Kari syklet over på en grusvei hvor dekkene hennes nå lagde en annen lyd. Trærne som omringet henne viste seg som dunkle skygger på denne veien. Etter en stund nærmet Kari seg en park som var omringet av gjerder. Parken så skjult ut og virket fylt med et bekvart mørke som pakket seg rundt trærne og benkene. Kari hørte kvitringen fra sirisser i trærne som vokste rundt parken. Da hun nærmet seg midten av parken ble hun omsluttet av en slags dyp, sort masse. Hun skimtet så vidt noen basketballkurver rundt midten av parken. Denne massen som omsluttet henne var tykk og u gjennomsiktig. Den la seg rundt henne som et teppe. Hun var pakket inn i et nedtonet skyggeaktig stoff som gjorde det vanskelig å se alle de små detaljene rundt henne, hun valgte derfor å forlate parken. ->

Kari syklet videre, rundet et hjørne og oppdaget plutselig noe uventet. En opplyst, skinnende søyle stod alene på en liten gressflekk foran henne. Den var stor og høy og når hun syklet nærmere så hun at den var laget av stein. Den gnistrende belysningen var montert mange steder på søylen, og også ved siden av den på plenen. Hun hoppet av sykkelen, grep rattet og styrte sykkelen fremover mens hun gikk. Søylen strålte virkelig veldig sterkt. Fortsatt med sykkelen i hendene gikk hun nærmere søylen. Hun så opp på det skimrende lyset som omkranset søylen. Hun la sykkelen fra seg og fortsatte deretter å bevege seg framover og merket seg gresset under føttene hennes. Hun nådde helt inntil søylen og var helt dekket i en glødende klarhet. Steinens hadde mønstre og merker etter å ha blitt formet og arbeidet med. Kari så at krystaller i steinen glinset når hun så helt nærmere. ->

Kari bestemte seg for å forlate stedet, plukket opp sykkelen og dro av sted. På ny la nattens mørke seg raskt rundt henne. Igjen syklet hun på en grusvei, og lyden av sykkelhjulene hennes fylte luften igjen. Kari var nå ute i den formørkede dysterheten til den åpne verden. Luften var kjøligere og skarpere i dette miljøet. Trærne og konturene av landskapet rundt var bare synlige som dempede skygger. Veien hun syklet på strakk seg flatt framover, mens det på hennes høyre side var en liten høyde. Hun syklet under noen trær og så opp på et helt beksvart tak. Kari så at bladene i trærne skapte et tak over henne som dekket utsikten. Noen fugler fløy forbi henne og fylte denne uklare midnatten med noen lyder i tillegg til hjulene som trillet over grusen. Noen ugler ga lyd fra seg ikke langt unna. Bare nattaktive dyr var fortsatt våkne. ->

Anne forberedte seg for en gåtur med en strukturert rutine. Hun startet rutinen med å velge sine vanlige og slitte, men fortsatt funksjonelle joggesko, og knyttet lissene på dem for en presis passform. Så hentet hun genseren sin fra kroken på døren, tok den på seg og justerte ermene til de satt riktig. Hun stod i døråpningen, åpnet døren og inhalerte. Hun forsøkte å kjenne duftene som fantes utenfor huset hennes. Hun justerte hetten litt for å være sikker på at den passet på hodet hennes. Hun kikket rundt i gangen sin. Hun kjente at luft fra utsiden bevegde seg innover i huset. Anne forsikret seg om at nøklene hennes var i lommene på genserden. Hun grep ned i høyre lomme for også å forsikre seg om at hun hadde tatt med seg lommeboken. Hun gikk ut og ble stående på dørmatten foran inngangsdøren. Hun snudde seg rundt og lukket døren. ->

Anne snudde seg rundt igjen, så mot veien fra huset sitt og oppdaget at det var nattsvart ute. Luften var skarp og fylt med duften av jord. Hun ble omfavnet av den dunkle og dempede atmosfæren i verden utenfor hjemmet sitt. Hun startet å gå over grusveien mot hovedveien. Atmosfæren var en nattlig dunkelhet som fylte hele synet hennes. Hun hørte mange forskjellige lyder rundt seg. Den uklare svartheten som også var rundt henne virket å forsterke naturens lyder. Hun kom til hovedveien hvor underlaget hun gikk på endret seg. Ingen andre var i sikte, bare hun og det skyggeleggende mørket var ute. Hun kunne høre skoene sine lage lyd på den harde overflaten. Omgivelsene var nedtonede nå som Anne kom nærmere der hun ville ta av hovedveien og inn på en sti til høyre. Hun gikk i et rolig tempo mens hun tenkte og lyttet til lydene rundt henne. ->

Alt var stille helt til frontlysene fra en bil plutselig dukket opp i det fjerne. Anne fortsatte å gå vel vitende om at hun var nær stien hun ville ta av på. To blendende lysstråler brøt gjennom landskapet et godt stykke foran henne. Anne tok hendene i lommene på genserens sin og fortsatte å gå. Bilens glødende lyskilde kom raskt nærmere fra det fjerne. Anne kunne nå se starten på stien som gikk til høyre. Gåturen hennes ble avbrutt av de to lyskasterne fra bilen. Stien var nå bare femti meter foran henne, hun fortsatte å nærme seg den. De kraftige, gnistrende strålene traff henne rett i øynene mens bilen nærmet seg. Anne hadde en liten papirlapp i lommen som fingrene hennes begynte å leke med. Den skinnende klarheten fra bilen hvilte over hele henne idet den kjørte forbi. Et vindpust traff henne rett før hun tok av på stien. ->

Anne var igjen alene og merket den plutselige tilbakekomsten av den slukkede skyggeverdenen hun hadde befunnet seg i tidligere. Den plutselige overgangen gjorde henne nesten desorientert, men føttene hennes fortsatte allikevel å bevege seg. Omgivelsene hennes var igjen mørklagte, landskapet lignet det fra tidligere. Høyresvingen inn på stien ledet henne til den grusveien hun hadde planlagt for. De mørke skyggene av fugler og trær krøp sakte tilbake til sine kjente plasser. Hun fortsatte i et jevnt tempo. Den bekmørke, u gjennomsiktige atmosfæren fra tidligere var rundt henne. Anne tok hendene ut av lommene og lot dem svinge i koordinasjon med føttene. Den dunkle, kullsvarte konturen av stien foran henne ledet veien fremover. Hun fortsatte turen sin på grusveien. Det var nå bare de sorte konturene av tingene rundt henne som kunne skjelnes. Bekken nær hjemmet hennes kunne høres og hun visste at hennes gåtur snart var ferdig. ->